

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.716 van 7 april 2009
in de zaak RvV XI/ IV

In zake: X
Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 21 april 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 april 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 29 januari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN BROECK, die loco advocaat I. VAN DEN HOLE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het rijk binnengekomen op 23 mei 2005 en heeft zich vluchteling verklaard op 26 mei 2005.
- 1.2. Op 14 oktober 2005 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende een dringend beroep in op 14 oktober 2005. Hij werd gehoord op 6 februari 2006.
- 1.3. Op 8 februari 2006 besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoeker diende een schriftelijke verklaring in op 7 maart 2006.
- 1.4. Op 5 april 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd op 6 april 2006 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

A. Vluchtrelaas

U verklaart de Egyptische nationaliteit te bezitten, een christen te zijn, afkomstig uit Mag Hegha, provincie al-Minyah. In 2002 zou u, tesamen met bisschop (A.A.), door moslims zijn aangevallen naar aanleiding van de opening van een kerk. Er zouden talloze gewonden zijn gevallen en auto's werden in brand gestoken. De bisschop zou klacht hebben ingediend bij de politiediensten van Mag Hegha en al-Dawa en de directie van de politie in al-Minyah werd daarop vervangen. Er zou in de media melding gemaakt zijn van dit incident en beelden waarop u te herkennen was, zouden zijn

verspreid. Vanaf dit moment zou u hebben gemerkt dat extremisten u in de gaten hielden. Ook mensen van uw kerk zouden u aangemaand hebben voorzichtig te zijn. Op 16 mei 2004 zou u 's avonds laat, met twee van uw arbeiders, in uw auto vier lifters hebben meegenomen. Plots zouden twee auto's die aan het racen waren u tegemoet gereden zijn. U zou hebben geprobeerd om uit te wijken, doch van de weg zijn geraakt. Drie van de lifters zouden hierbij zijn omgekomen. U zou het bewustzijn hebben verloren en door uw arbeiders naar huis zijn gebracht. Terug bij bewustzijn zou u onmiddellijk met uw vader naar het politiebureau zijn gegaan en uw wedervaren hebben verteld. U zou er nog twee personen hebben gezien, eenje zou de bestuurder van één van de twee betrokken wagens zijn geweest, de andere was de bekende advocaat (A.J.). De politie zou een proces-verbaal hebben opgesteld dat u ondertekende zonder het te hebben gelezen. U zou zijn vastgehouden en de volgende dag, 17 mei 2004, voor de procureur zijn verschenen. U zou ondertussen via uw vader hebben vernomen dat (A.J.) zelf achter het stuur van een van de wagens zou hebben gezeten en een persoon had omgekocht die zich vervolgens voordeed als zijnde de chauffeur. Men zou uw verklaringen niet hebben genoteerd en u ervan beschuldigd hebben onder invloed te hebben gereden en niet in het bezit te zijn geweest van een rijbewijs of van boorddocumenten. U zou in hechtenis zijn gebleven en uw vader zou de advocaat (A.R.) hebben gecontacteerd. Deze was de verantwoordelijke van alle advocaten van al-Minyah. Uw advocaat zou hebben geprobeerd toestemming te krijgen voor een bloedtest, doch dit verzoek zou zijn afgewezen. De reden hiervoor zou u niet hebben geweten. Ondertussen zou uw familie zijn lastiggevallen en mishandeld door de familieleden van de drie overledenen. Op 14 juni 2004 zou u voor de rechtbank hebben moeten verschijnen. De rechter die de zaak voorzat zou een kennis van uw advocaat zijn geweest. Het aanwezige publiek zou geroepen hebben dat u schuldig was aan de dood van drie moslims en u veroordeeld hebben willen zien. De rechter zou hierop de zaal hebben laten ontruimen en achteraf tegen uw advocaat gezegd hebben van uw onschuld overtuigd te zijn. Hij zou er zelfs aan toegevoegd hebben dat uw advocaat bij de volgende zitting niet zelf aanwezig diende te zijn gezien uw vrijspraak quasi zeker was. U zou in voorlopige vrijheid zijn gesteld, maar moest zich wel ter beschikking houden. Uw vader zou een dag later zijn overleden, hij had zwaar geleden onder uw problemen. Geloofsgenoten zouden u hebben aangeraden niet naar uw huis terug te keren doch u voorlopig schuil te houden in het klooster Amba Samail in Alexandrië. Op 24 juli 2004 zou uw zaak opnieuw zijn voorgekomen, u zou hierbij niet zelf aanwezig zijn geweest gezien uw advocaat, die trouwens ook niet persoonlijk aanwezig was doch een stagiair had gestuurd, dit niet nodig had gevonden. U zou vervolgens via een aantal christenen hebben vernomen dat u tot twee jaar gevangenisstraf was veroordeeld en tot het betalen van een schadeloosstelling aan de families van de slachtoffers. U veronderstelt dat de rechter gezwicht zou zijn onder de druk van (A.J.) en de extremisten. Uw advocaat zou tegen het vonnis in beroep zijn gegaan, doch dit beroep zou niet ontvankelijk zijn verklaard. U zou daarop hebben besloten het land te verlaten en bent met hulp van een reisagent naar België gekomen, waar u op 26 mei 2005 asiel hebt aangevraagd.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient nu, na een grondig heronderzoek van alle stukken uit uw administratief dossier en na lezing van de door u ingediende vragenlijst (ontvangen door het CGVS op 8 maart 2006), te moeten worden vastgesteld dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om volgende redenen. Bijgevolg acht het Commissariaat-generaal het niet noodzakelijk u nogmaals te horen.

Zo doen er zich een aantal incoherenties voor in uw asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven ernstig in het gedrang komt. Vooreerst is het toch wel zeer opmerkelijk dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit enige allusie hebt gemaakt op het feit dat de rechter op 14 juni 2004 tegen uw advocaat had gezegd overtuigd te zijn geweest van uw onschuld en uw advocaat had laten weten dat hij

zeker niet naar de volgende zitting (dd. 24 juli 2004) moest komen gezien u zou worden vrijgesproken (zie gehoorverslag CGVS, p. 12). Hiernaar gepeild moest u toegeven dit effectief misschien niet te hebben aangehaald voor DVZ. Het komt echter weinig overtuigend over dat u zulks niet zou vermelden voor DVZ gezien het hier toch gaat om uw directe vluchtaanleiding en er van u kan verwacht worden alle elementen die hierop betrekking hebben spontaan te vermelden.

Voor DVZ verklaart u vervolgens dat uw advocaat u had laten weten dat uw aanwezigheid op de zitting van 24 juli 2004 niet noodzakelijk was gezien hij zeer sterke vermoedens had dat u zou worden vrijgesproken (zie gehoorverslag DVZ, p. 12). Op het CGVS verklaarde u daarentegen dat hij u zou hebben afgeraden de zitting bij te wonen omdat uw leven in gevaar was (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Op deze contradictie gewezen kon u enkel opwerpen dat deze vraag u voor DVZ niet zo werd gesteld (zie gehoorverslag CGVS, p. 13). Ook deze uitleg van uwentwege kan niet overtuigen gezien u zeer expliciet en gedetailleerd was in uw verklaringen voor DVZ en gezien uw verklaringen met betrekking tot de uitspraken van uw raadsheer compleet in contradictie zijn.

Voor DVZ verklaarde u verder dat uw advocaat alleen op de bewuste zitting van 24 juli 2004 was verschenen (zie gehoorverslag DVZ, p. 12), terwijl u op het CGVS uitdrukkelijk verklaart dat uw advocaat niet zelf ter zitting was verschenen doch een stagiair had gestuurd (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Gewezen op deze tegenstrijdigheid kon u enkel uw eerdere verklaringen afgelegd op het CGVS herhalen (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Dit is nog steeds geen uitleg voor de vastgestelde discrepantie.

Voorts dient te worden aangestipt dat u, toen er u op het CGVS werd gevraagd of u behalve het feit dat u tot twee jaar gevangenisstraf werd veroordeeld nog andere straffen kreeg opgelegd, vooreerst uitdrukkelijk 'neen' antwoordde (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Pas toen u gewezen werd op het feit dat u voor DVZ tevens had aangehaald veroordeeld te zijn geweest tot het betalen van een schadevergoeding aan de familieleden van de slachtoffers (zie gehoorverslag DVZ, p. 12), beaamde u dit laatste. Gepeild waarom u zulks niet onmiddellijk spontaan op het CGVS had gemeld, verklaarde u de vraag niet goed te hebben begrepen en het betreffende vonnis op DVZ samen te hebben gelezen (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Weerom kan uw uitleg niet overtuigen gezien de vraag op het CGVS ondubbelzinnig werd gesteld en het toch wel zeer opmerkelijk is dat u, zonder het betreffende vonnis te lezen, niet in staat zou zijn alle details in verband met uw veroordeling op te sommen.

Dient daarenboven te worden gewezen op het gegeven dat uw advocaat op 18 mei 2004, dus twee dagen na de feiten (het ongeval had op 16 mei plaatsgevonden), het nog nodig zou hebben gevonden een bloedtest aan te vragen om zo te kunnen aantonen dat u op het moment van de feiten niet onder invloed zou zijn geweest (zie gehoorverslag DVZ, p. 13). Er kunnen toch wel ernstige bedenkingen gemaakt worden aangaande het nut en de bewijskracht van zulk een test twee dagen na de feiten en ook u bent niet bij machte hierop een zinnig antwoord te formuleren. U komt immers niet verder dan te stellen niet te weten waarom uw advocaat zulk een test nog zou hebben aangevraagd (zie gehoorverslag CGVS, p. 10).

Tot slot dient te worden aangestipt dat het toch wel zeer opmerkelijk is dat uw advocaat, van wie u beweert dat hij de verantwoordelijke was van alle advocaten in uw provincie (zie gehoorverslag CGVS, p. 9), niet bij machte is geweest meer voor u te doen. Uw advocaat bekleedde immers een zeer vooraanstaande positie in uw provincie en er kan toch van worden uitgegaan dat hij hierdoor over een aanzienlijke invloed en over uiterst belangrijke contacten beschikte. Uw verklaring dat uw advocaat niets voor u kon bewerkstelligen gezien (A.J.) ook over zeer invloedrijke contacten beschikte (waaronder de minister van justitie) en de rechter persoonlijk zou hebben bedreigd (zie gehoorverslag CGVS, pp. 14-15, 21) doet hieraan gezien bovenstaande observaties geen afbreuk.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u een aantal documenten neer. Vooreerst uw identiteitskaart, geboorteakte en rijbewijs. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit, een gegeven dat door het CGVS niet wordt betwist. Met betrekking tot de overlijdensakte van uw vader en de medische attesten met betrekking tot uw moeder dient te worden opgemerkt dat deze documenten geen nieuwe elementen aan uw asielrelaas toevoegen. Wat betreft de brief van de kerkgemeenschap, deze werd ten uwen behoeven opgesteld en heeft bijgevolg geen objectie bewijswaarde. Met betrekking tot het door u neergelegde vonnis dient aangestipt dat dit slechts een kopie is waarvan de authenticiteit niet kan worden achterhaald en waarvan bovendien een deel niet leesbaar is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Ten gronde.

- 2.1. Blijkens het verzoekschrift van 21 april 2006 is verzoeker zijn land van herkomst ontvlucht nadat hij, wegens een dodelijk verkeersongeval, veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van twee jaar en een schadeloosstelling aan de slachtoffers. De procesgang maakte voor verzoeker duidelijk dat het Egyptische rechtssysteem allesbehalve objectief was en dat zijn rechten van verdediging geschonden waren. Verzoeker onderneemt een poging om verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en stelt dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is en dat hij vrees voor vervolging koestert vanwege moslimextremisten.
- 2.2. In het verzoekschrift tot voortzetting van 29 januari 2007, herneemt verzoeker de inhoud van het verzoekschrift van 21 april 2006 en verzoekt hij bijkomend om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt en de link tussen de algemene toestand en de persoonlijke toestand van verzoeker duidelijk is.
- 2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat zijn geloofwaardigheid ernstig in het gedrang komt door een aantal incoherenties in zijn asielrelaas. Deze beslissing steunt inzonderheid op de vaststelling dat (i) verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit enige allusie heeft gemaakt op het feit dat de rechter op 14 juni 2004 tegen verzoekers advocaat had gezegd dat hij niet naar de volgende zitting moest komen gezien verzoeker zou worden vrijgesproken, (ii) verzoeker voor DVZ verklaarde dat zijn advocaat gezegd had dat verzoekers aanwezigheid op de volgende zitting niet noodzakelijk was gezien hij zeer sterke vermoedens had dat hij zou worden vrijgesproken terwijl verzoeker bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde dat zijn advocaat hem afgeraden had de zitting bij te wonen omdat zijn leven in gevaar was, (iii) verzoeker voor DVZ verklaarde dat zijn advocaat alleen op de zitting van 24 juli 2004 was verschenen en verzoeker op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zijn advocaat niet zelf was verschenen op de zitting, doch een stagiair had gestuurd, (iv) verzoeker op het Commissariaat-generaal eerst verklaarde dat hij enkel tot een gevangenisstraf veroordeeld was en dat hij bij confrontatie met zijn verklaringen voor DVZ, stelde dat hij ook tot een schadeloosstelling van de slachtoffers was veroordeeld, (v) er ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt aangaande het nut en de bewijskracht van een bloedtest twee dagen na de feiten en (vi) het zeer opmerkelijk is dat verzoekers advocaat niet bij machte was om meer voor verzoeker te doen, gelet op het feit dat hij de verantwoordelijke zou zijn van alle advocaten in zijn provincie.
- 2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

- 2.5. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker beweert dat hij samen met bisschop A. A. en andere christenen in 2002 tijdens de opening van een kerk door moslims werd aangevallen en na dit gewelddadige incident door extremisten in de gaten werd gehouden omdat na een klacht van de bisschop de directie van de politie in al-Minyah werd vervangen terwijl hij van deze gebeurtenis geen enkel begin van bewijs ter staving voorlegt. Gelet op het feit dat verzoeker verklaart dat de lokale en internationale media melding hebben gemaakt van dit incident (DVZ p. 13), hij bekend werd door de filmbeelden van het incident (CGVS d.d. 6 februari 2006, p. 5) en hij vanaf dit moment zou gemerkt hebben dat extremisten hem in de gaten hielden kan verwacht worden dat verzoeker het nodige zou hebben gedaan om dit incident, dat het begin betekende van zijn problemen met moslims, aan te tonen.
- 2.6. Hoe dan ook, volgens verzoekers verklaringen voert hij in hoofddorde aan dat hij onterecht veroordeeld is tot twee jaar gevangenisstraf en het betalen van schadeloosstelling van de slachtoffers van het auto-ongeluk. Verzoeker beweerde dat hij gedurende de gehele procedure benadeeld werd, dat de rechter persoonlijk overtuigd was van verzoekers onschuld maar dat deze laatste gezwicht is onder de druk van de advocaat A.J. en moslimextremisten.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker zijn veroordeling tot een gevangenisstraf van twee jaar en het betalen van een schadevergoeding aan de familieleden van de slachtoffers probeert te bewijzen aan de hand van een kopie van een vonnis dat bovendien slecht leesbaar is. Vermits kopieën geen garantie bieden met betrekking tot de authenticiteit gezien deze door het nodige knip- en plakwerk gemakkelijk te manipuleren zijn kan aan dit voorgelegde vonnis geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. De Raad wijst er verder op dat blijkens verzoekers verklaringen, hij werd bijgestaan door een gerenommeerde advocaat, met name de verantwoordelijke van alle advocaten van de provincie, zodat het niet aanvaardbaar is dat verzoeker geen enkel origineel stuk kan voorleggen of andere stukken kan indienen met betrekking tot dit proces. Zo beweert verzoeker dat tegen deze beslissing beroep werd ingediend dat onontvankelijk werd verklaard terwijl hij ook daarvan geen enkel begin van bewijs indient. Dit alles klemmt des te meer nu dient te worden vastgesteld dat zijn verklaringen omtrent het proces en de straf niet consistent en geloofwaardig zijn. Zo poneert verzoeker geen melding te hebben gemaakt van bepaalde feiten bij de Dienst Vreemdelingenzaken, met name dat de rechter op 14 juni 2004 tegen zijn advocaat had gezegd overtuigd te zijn van verzoekers onschuld en zijn advocaat had laten weten dat hij zeker niet naar de volgende zitting van 24 juni 2004 moest komen, omdat er niet naar gevraagd werd en hij het niet nodig achtte ze te vertellen. De Raad benadrukt echter dat van een asielzoeker mag verwacht worden dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen

van de asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève (RvS 22 januari 2003, nr. 114.816; RvS 12 januari 2005, nr. 139.148). Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het feit dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaart dat het niet noodzakelijk was om op de zitting van 24 juli 2004 aanwezig te zijn gezien zijn advocaat zeer sterke vermoedens had dat hij zou worden vrijgesproken en hij bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dat de advocaat hem had afgeraden om naar de zitting te gaan omdat zijn leven in gevaar was en verzoeker post factum deze inconsistentie probeert te verklaren door de bewering dat beide antwoorden juist zijn is de Raad van oordeel dat dit ongeloofwaardig is vermits het eerste advies van de advocaat wijst op een positieve ontwikkeling van de zaak terwijl het tweede advies wijst op een negatieve ontwikkeling. Dat de vragen anders zouden gesteld zijn door de verschillende asielinstanties is evenmin een plausibele verklaring. Met betrekking tot het al dan niet aanwezig zijn van zijn advocaat op de zitting van 24 juli 2004 stelt de Raad vast dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken spontaan verklaarde dat zijn advocaat alleen naar de zitting is geweest terwijl bij de Commissaris-generaal verzoeker verklaart dat hij een stagiair stuurde. Zo deze inconsistentie misschien weinig verandert aan het al dan niet geloofwaardige karakter van de beweerde vervolgingsfeiten merkt de Raad op dat de gebeurtenissen, met name het ongeval en het procesverloop, kaderen in een door verzoeker voorgehouden relaas waarvan mag verwacht worden dat ook de verschillende onderdelen geloofwaardig, waarachtig en consistent zijn. Ook verzoekers verklaring dat hij de vraagstelling niet had begrepen met betrekking tot de strafmaat is weinig geloofwaardig. Zo oordeelt de Raad dat van een asielzoeker die in zijn land van herkomst veroordeeld is tot een bepaalde straf en/of een boete mag verwacht worden dat hij dit zonder aarzelen weet. Overigens is het eveneens merkwaardig dat verzoeker verklaart bij de Dienst Vreemdelingenzaken samen het vonnis te hebben gelezen en daaruit moet afgeleid worden dat verzoeker blijkbaar niet op de hoogte was van zijn strafmaat, hetgeen het ongeloofwaardig karakter van zijn verklaringen verder onderstreept. Verzoekers verklaringen worden nog verder ondermijnd door de onlogische bewering dat zijn advocaat twee dagen na het ongeval het nog nodig vond om een bloedtest aan te vragen. Met de stelling dat hij niet weet waarom zijn advocaat dit wilde weerlegt verzoeker het onrealistische en ongerijmde karakter niet van dit voorstel.

Verzoeker is er niet in geslaagd de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen en derhalve aannemelijk te maken dat hij onterecht onder druk van de bekende advocaat A.J. en moslimextremisten veroordeeld is. Gelet op het feit dat de vastgestelde onsamenhangendheden allen betrekking hebben op de kern van verzoekers asielrelaas, met name het procesverloop en zijn veroordeling, kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers beweerde vervolgingsfeiten. Verzoeker weerlegt de overige motieven van de bestreden beslissing niet zodat deze door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn hoofde bijzondere omstandigheden zouden zijn waardoor hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren omwille van zijn louter "lidmaatschap" van een sociale groep, met name de Kopten in Egypte.

- 2.7. De Commissaris-generaal heeft terecht besloten dat de door verzoeker neergelegde documenten, met name zijn identiteitskaart, geboorteakte, rijbewijs, overlijdensakte van zijn vader, medische attesten van zijn moeder en de brief van de kerkgemeenschap niet dienend zijn om verzoekers asielrelaas alsnog geloofwaardig te maken, gelet op het feit dat ze louter betrekking hebben op verzoekers identiteit of verzoekers ouders en de brief een gesolliciteerd karakter heeft.
- 2.8. De Raad stelt ook vast dat verzoeker geen begin van bewijs neerlegt omtrent zijn reisweg. Het ontbreken van stukken die zouden toelaten verzoekers reisweg te verifiëren, zonder aanvaardbare verklaring hiervoor, ondermijnt verder de

geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas (RvS 15 juli 1992, nr. 40.037; RvS 5 juni 2001, nr. 96.146).

- 2.9. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift tot voortzetting d.d. 29 januari 2007 verzoekt om de toekenning van de subsidiaire bescherming, wijst de Raad verzoeker erop dat het de taak van verzoeker is om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en dat deze regel onverkort geldt wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt en dat hij zich hierdoor niet kan plaatsen onder de bescherming van zijn land van herkomst. Voor zover verzoeker verwijst naar de link tussen de algemene toestand en zijn persoonlijke situatie en zich zo beroept op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van bovenstaand onderzoek werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in art. 48/4 van de Vreemdelingenwet.
- 2.10. De motivering van de bestreden beslissing is afdoende ontwikkeld en moet als één geheel worden gelezen, waarbij het niet is vereist dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel moet dragen. De bestreden beslissing wordt gedragen door pertinente motieven die steun vinden in het administratief dossier. Verzoeker weerlegt de door de Commissaris-generaal weerhouden motieven niet en hij voert geen concrete elementen aan die wijzen op het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 7 april 2009 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

M.-C. GOETHALS.